

[Christensen (Høng).]

vil jeg gerne have Lovforslaget henvist til et Udvalg.

Ole Bjørn Kraft: Der var i mit Parti adskillige Betæneligheder ved nogle af Lovforslagets Bestemmelser, da det blev fremsat i Landstinget. Men efter at det i det andet høje Ting har været underkastet en meget omhyggelig Udvalgsbehandling, og der er blevet foretaget forskellige Ændringer, kan mit Parti tiltræde Lovforslaget. Vi vil dog ikke modsætte os den Udvalgsbehandling, som er ønsket fra Venstres Side, da ogsaa vi mener, at det Punkt, som den ærede Ordfører for Venstre omtalte, maaske kan trænge til en nøjere Overvejelse.

Elna Munch: Lovforslaget tilsigter at lette Adgangen til Ligbrænding, og det er sikkert ogsaa meget betimeligt. Medens Befolkningen for Aar tilbage stillede sig afventende og noget tilbageholdende overfor Sagen, da den var ny, har Ligbrændingen i de senere Aar vundet mere og mere Udbredelse; herom vidner ikke mindst den Kendsgerning, at der har rejst sig det ene Krematorium efter det andet rundt omkring i Landet. Spørgsmaalet bliver da, hvilke Krav der skal stilles, for at Ligbrænding kan finde Sted.

Hvis den afdøde har fremsat Ønske derom i testamentarisk Form, eller har indmeldt sig i Ligbrændingsforening, kan der ingen Tvivl foreligge. Men man burde efter Mening gaa videre, for det er jo ikke alle Mennesker, der i den Grad beskæftiger sig med Døden, at de træffer Bestemmelse om deres Begravelse, og derfor forekommer det mig, at der burde være nogenlunde let Adgang for en Patient til ved Indtræden af pludselig alvorlig Sygdom at træffe Bestemmelse derom, ligesom der burde være Adgang for de paarørende til at stille Krav om Ligbrænding, selv om den paagældende ikke har udtalt noget direkte Ønske derom. Døden indtræffer ofte saa brat, at den paagældende ikke faar Lejlighed til at fremsætte noget Ønske paa det Punkt, og man underholder jo nu en Gang ikke sine Bekendte med Diskussion om, hvorvidt de vil brændes eller ej, i Særdeleshed ikke, naar de er syge, saa det kan meget let være et rent Tilfælde, at den afdøde ikke har faaet fremsat Ønske om Ligbrænding.

Det maa derfor efter min Mening beklages, at man i det andet høje Ting ikke har ment at kunne gaa ind paa den Be-

stemmelse, som indeholdtes i det fremsatte Lovforslag. Een Ting bør man naturligvis værgе sig imod, og det er, at Ligbrænding udføres i den Hensigt at skjule en Forbrydelse — saa helt uden Formaliteter bør man ikke kunne træffe Bestemmelse om, at Ligbrænding skal finde Sted. Her synes Landstinget for øvrigt at have været lempeligt i sin Affattelse, idet man ikke forlanger Vidner ved skriftlig Erklæring.

Bestemmelsen i § 4 om, at Anbringelse af Asken kan ske andre Steder end paa Kirkegaard og særlig godkendte Rum, kan jeg slutte mig til. Vi har allerede Eksempler paa, hvorledes Asken er anbragt paa særlig Maade.

Jeg kan slutte mig til Kravet om, at Spørgsmaalet bliver behandlet i et Udvalg, og skal i øvrigt anbefale, at Lovforslaget nyder hurtig Fremme.

Justitsministeren (Zahle): Saa længe der kunde være Tale om, at der laa en Krænkelser af den almindelige religiøse Følelse i, at Ligbrænding overhovedet fandt Sted, var der en rimelig Grund til at indskrænke Adgangen til Ligbrænding for dem, der ønskede det. Men efter at dette ikke længer er Tilfældet, i hvert Fald for Folkekirkens Vedkommende, idet Folkekirkens Præster jævnlige og gerne udfører den kirkelige Handling ved Ligbrænding, er der egentlig ingen rimelig Grund — saaledes maa jeg se paa det — til, at det ikke skal være akkurat lige saa let at faa opfyldt Ønsket om at blive brændt som Ønsket om at blive gravet ned i Jorden.

Ligeledes bør den dodes efterladte have samme Adgang til at faa deres Ønske tilfredsstillet, enten det gaar ud paa det ene eller det andet. Alle Forbehold burde i Virkeligheden nu falde bort, og det gjorde de ogsaa ifølge det Lovforslag, jeg fremsatte i det høje Landsting. Jeg indser ikke, hvorfor Børn ikke skulde kunne bestemme, at deres Fader eller Moder skal brændes, selv om vedkommende ikke udtrykkeligt har truffet nogen Bestemmelse herom, ud fra den faste Overbevisning, at det var overensstemmende med den afdødes Ønske, som vedkommende blot ikke havde faaet Lejlighed til at udtale.

Paa samme Maade bør Børnene, hvis de er overbevist om, at det er den afdøde ligegyldigt, om han efter sin Død bliver begravet eller brændt, og Ligbrænding tilfredsstiller de efterlevendes Følelser i højere Grad end Begravelse, efter min Mening have akkurat samme Ret til at faa deres